

Kitab Daniel - Nomer Satus Nembelas

Mbukak Dina-Dina Pambalesing Allah: Panaliten Kenabian tumrap Pepèlingé Yeremia lan Generasi Pungkasan

Jeff Pippenger

2024-03-04

Ing artikel sadurungé kita lagi nimbang Yeremia pasal seket, lan ing pethikan iku paukuman tumrap Babil sing diwiwiti nalika hukum Minggu sing bakal enggal teka ing Amérika Sarékat lan dipungkasi déning bebenduné Allah. Paukuman eksekutif iku ya iku dina piwalesing Pangéran sing dipralambangaké déning karusakané Yérusalèm ing taun 70 M. Karusakané Yérusalèm sing katindakaké déning Rum ing taun 70 M, wis dipratandhakaké déning karusakané Yérusalèm sing katindakaké déning Nebukadnésar. Kekaroné bebarengan maringi loro seksi bab Paukuman Eksekutif marang sundelé Tirus, sing uga ya iku sundelé Wahyu pasal pitulas.

Yeremia maringi pawartos marang kita manawa nalika bebendune Pangeran wis kaleksanan marang Babil modhèren, diwiwiti saka angger-angger Minggu sing enggal bakal rawuh, “Ing dina-dina iku, lan ing wektu iku, mangkono pangandikane Pangeran, kaluputane Israèl bakal digolèki, nanging ora bakal ketemu; mangkono uga dosa-dosane Yehuda, iku ora bakal ditemokake: awit Aku bakal ngapura wong-wong kang Daklestarekake.” Ing dina-dina iku, panyegelan wong satus patang puluh papat èwu wis bakal kaleksanan.

“Apa kang padha koktindakaké, para sadulur, sajroning karya agung nyawisaké dhiri? Wong-wong kang nyawiji karo donya padha nampani cetakan kadonyan lan nyawisaké dhiri tumrap tandha kéwan. Nanging wong-wong kang ora ngendel marang awaké dhéwé, kang ngasoraké awaké ing ngarsané Gusti Allah lan nyucèkaké nyawané lumantar manut marang kayektèn, iki padha nampani cetakan swarga lan nyawisaké dhiri tumrap segelé Gusti Allah ing bathuké. Nalika dhawuh iku metu lan cap iku dipasang, tabiyaté bakal tetep resik lan tanpa cacad kanggo salawas-lawasé.”
Testimonies, jilid 5, 216.

Paukuman eksekutif diwiwiti déning swara kapindho saka Wahyu bab wolulas, kang nimbali para priya lan wanita supaya padha mlayu saka Babil, lan Yeremia ngandika, “dinané wus teka, wektuné pangrawuhing paukumané. Swarané wong-wong kang mlayu lan oncat saka tanah Babil, kanggo martakaké ana ing Sion piwalesé Pangéran Allah kita, piwalesé Padalemané. Klumpukna para pamanah nglawan Babil: kowé kabèh kang mbengkongaké gandhewa, pasang kémah ngubengi kutha iku; aja ana siji waé kang uwal: balasenna dheweke miturut pakaryané; manut samubarang kang wus dilakoni, lakonana marang dheweke mangkono.” Paukumané ditindakaké déning “para pamanah.” Sebutan kapisan bab pamanah ana ing Kitab Suci iku ngenani Ismail.

Lan Gusti Allah midhanget swaraning bocah lanang mau; banjur malaékaté Gusti Allah nimbali Hagar saka swarga, sarta ngandika marang dheweke, “Apa kang nglarani atimu,

Hagar? Aja wedi; awit Gusti Allah wus midhanget swaraning bocah lanang mau ana ing panggonané. Tangia, angkata bocah lanang mau, lan cekelen ing tanganmu; awit Aku bakal ndadèkaké dheweke dadi bangsa kang agung.” Banjur Gusti Allah mbikak mripaté, temahan dheweke weruh sawijining sumur banyu; banjur dheweke lunga, ngisi kirbat mau nganggo banyu, lan maringi ngombé marang bocah lanang mau. Lan Gusti Allah nunggil karo bocah lanang mau; banjur dheweke saya gedhé, manggon ana ing ara-ara samun, lan dadi juru panah. Purwaning Dumadi 21:17–20.

“jam lindhu gedhé” ing Wahyu sewelas nandhani wiwitaning pangadilan eksekutif tumrap sundel saka Roma, kang diwiwiti nalika hukum Minggu sing bakal enggal teka ing Amerika Serikat. Ing “jam” iku “bilai kang katelu enggal rawuh. Lan malaékat kapitu muni.” Bilai kang katelu iku yaiku kalasangka kapitu. Para pamanah Islam iku piranti kang dienggo kanggo ngetokaké pangadilan Panjenengané tumrap wong-wong kang ngetrapaké tandha panguwasa kapapaan (pangibadah Minggu), lan nganiaya wong-wong kang njunjung tandha panguwasa Allah (pangibadah Sabat).

Ing Lukas bab selikur, nalika Gusti Yesus mangsuli pitakonan para murid bab karusakané Yerusalem lan Padaleman Suci, Panjenengané maringi sawijining narasi sajarah kang uga nggambarake sajarahing dina-dina pungkasan. Panjenengané nyebut “dina-dina pambalesan,” kang minangka sipat kenabian kang wigati tumrap pelayanan Panjenengané minangka Mesias, kang Panjenengané titeni ing pawartos pambuka pelayanan-Nya kanthi maos saka nabi Yesaya marang pasamuwan ing Nazaret. Pawartos ing Nazaret, lan pethikan saka Yesaya iku, ora mung makili pelayanan Panjenengané, nanging uga pesen para murid-Nya, lan luwih mligi pakaryan lan pelayanan gerakan wong satus patang puluh papat ewu.

Rohing Pangéran Allah ana ing sandhuwuring aku; awit Pangéran wis njebadi aku kanggo martakaké kabar kabungahan marang wong-wong kang andhap asor; Panjenengané wis ngutus aku kanggo mbebat ati kang remuk, kanggo ngumumaké kamardikan marang para tawanan, lan kabukane pakunjaran marang wong-wong kang kabanda; Kanggo ngumumaké taun sih-karsané Pangéran, lan dina piwalesé Allah kita; kanggo nglipur sakehé wong kang padha ngadhuh susah; Kanggo netepaké marang wong-wong kang padha ngadhuh susah ing Sion, maringi marang wong-wong mau kaéndahan ngganti awu, lenga kabungahan ngganti sungkawa, lan sandhangan pamuji ngganti roh kang abot; supaya wong-wong mau kaarani wit-witaning kabeneran, tandurané Pangéran, supaya Panjenengané kaluhurnaaké. Lan wong-wong mau bakal mbangun reruntuhan kuna, bakal ngedegaké menèh panggonan-panggonan kang biyèn rusak, lan bakal ndandani kutha-kutha kang dadi reruntuhan, karusakaning pirang-pirang turunan. Lan wong-wong manca bakal ngadeg lan ngengon wedhus-wedhusmu, lan anak-anak wong manca bakal dadi juru-bajakmu lan juru-nggarap kebon anggurmu. Nanging kowé bakal kaarani Imam-imamé Pangéran; wong-wong bakal nyebut kowé para Peladèné Allah kita; kowé bakal mangan kasugihané para bangsa, lan ing kamulyané kowé bakal gumunggung. Minangka ganti wirangmu kowé bakal nampani kaping pindho; lan minangka ganti kawirangan,

wong-wong mau bakal bungah amarga bagianné: mulané ing tanahe wong-wong mau bakal nduwèni kaping pindho; kabungahan langgeng bakal dadi kagungané. Awit Aku, Pangéran, tresna marang kaadilan, Aku sengit marang rampasan kanggo kurban obaran; lan Aku bakal nuntun pagawéané wong-wong mau ana ing kayektèn, lan Aku bakal damel prejanjian langgeng karo wong-wong mau. Lan tedhak-turuné wong-wong mau bakal kawentar ana ing antarané para bangsa, lan turun-tumuruné ana ing antarané para umat: sakehé wong kang ndeleng wong-wong mau bakal ngakoni, yèn wong-wong mau iku tedhak-turun kang wis diberkahi déning Pangéran. Aku bakal bungah banget ana ing Pangéran, nyawaku bakal bungah ana ing Allahku; awit Panjenengané wis nyandhangiku aku nganggo sandhanganing karahayon, Panjenengané wis nutupi aku nganggo jubahing kabeneran, kaya pangantèn kakung ngrias awaké nganggo paésan, lan kaya pangantèn putri nghias awaké nganggo permata-permatané. Awit kaya bumi ngetokaké tunasé, lan kaya patamanan ndadèkaké apa kang kasebar ing kono metu thukul; mangkono uga Pangéran Allah bakal ndadèkaké kabeneran lan pamuji metu thukul ana ing ngarsané sakehé bangsa. Yesaya 61:1-11.

Satus patang puluh papat ewu wong sing dipatera ing Yehezkiel bab sanga, yaiku wong-wong sing padha sesambat merga dosa-dosa ing pasamuwan lan ing jagad. “Taun kanugrahaning Pangeran, lan dina piwalesing Allah kita,” yaiku nalika wong-wong sing padha sesambat ana ing Sion dipanglipur, lan dadi “wit-witaning kabeneran” supaya “ngluhuraké Pangeran.” Wong-wong mau ngluhuraké Pangeran, awit “ing dina-dina iku, lan ing wektu iku, mangkono pangandikané Pangeran, piala Israèl bakal digolèki, nanging ora bakal katemu.” Wong-wong sing padha sesambat iku yaiku wong-wong sing wis dipatera, lan wong-wong iku uga kang “bakal mbangun reruntuhan-reruntuhan lawas,” kang “bakal ngadegaké karusakan-karusakan biyèn, lan” kang “bakal ndandani kutha-kutha sing dadi reruntuhan, karusakan-karusakaning turun-temurun.” Wong-wong mau bakal “disebut Imam-imamé Pangeran,” lan manungsa bakal nyebut wong-wong mau “Para Abdiné Allah kita.”

Kabenerané wong satus patang puluh papat ewu iku bakal “thukul metu ana ing ngarepé sakehé bangsa,” nalika padha diangkat dadi panji ing wektu lindhu gedhé. Kabenerané iku dituwuhaké kanthi saya maju, awit “kaya bumi ngetokaké tunasé, lan kaya patamanan ngetokaké apa kang kasebar ana ing jeroné supaya thukul; mangkono Pangéran Allah bakal ndadèkaké kabeneran lan pamuji thukul metu.” Panyegelan wong satus patang puluh papat ewu wiwit nalika tekane udan pungkasan tanggal 1 September 2001. Nalika iku tunas-tunasing bumi digawa metu. Yesaya mratélakaké kapan tunas-tunas iku thukul metu.

Kanthi ukuran, nalika Panjenengane ngedalake iku, sira bakal ngrembug karo iku; Panjenengane nahan angin-Ne kang atos ing dina angin wetan. Mulané, kanthi iki pialané Yakub bakal kasucekaké; lan iki kabèh wohé kanggo nyingkiraké dosané; nalika dhèwèké ndadèkaké sakèhé watu mesbèh kaya watu kapur kang diremuk dadi pecahan, wit-witan keramat lan reca-reca ora bakal ngadeg manèh. Yesaya 27:8, 9.

Ing “dina angin wetan” kang dadi “angin atos”-Nya, kang “dipun tahan” déning Panjenengané, “metuné” pucuk-pucuk bakal wiwit nalika udan iku “diukur.” “Dipuns

tahan” tegesé dipun kendelèkaké. Nalika papat angin dipun kendelèkaké déning papat malaékat ing Wahyu pasal pitu, panyegelan tumrap satus patang puluh papat èwu wiwit kalakon. Ing wektu iku udan pungkasan wiwit “mratelakaké tetes” kanthi sedheng, awit tembung “ukur” ing ayat iku tegesé kesedhengèn. Ing wiwitaning mangsa panyegelan satus patang puluh papat èwu, udan pungkasan iku diukur, lan ing pungkasaning mangsa iku dadi tanpa ukuran.

“Panucuran Roh Allah kang agung, kang madhangi saindenging bumi kanthi kamulyane, ora bakal teka sadurunge kita nduwèni umat kang wis dipadhangi, kang mangerténi lumantar pengalaman apa tegesé dadi sesrawungan makarya bebarengan karo Allah. Nalika kita wis nduwèni pangabekti kang sampurna lan sakabèhé ati tumrap paladosan Kristus, Allah bakal ngakoni kasunyatan iku lumantar panucuran Roh-Né tanpa ukuran; nanging iki ora bakal kelakon sajrone pérangan paling akèh saka pasamuwan dudu sesrawungan makarya bebarengan karo Allah. Allah ora bisa nyurungaké Roh-Né nalika sipat mentingaké awak dhéwé lan ngumbar hawa nepsu katon cetha mangkono; nalika roh kang nguwasani iku, manawa diucapaké nganggo tembung, bakal mratélakaké wangsulané Kain, — ‘Apa aku iki juru njaga sadulurku?’ Manawa kayektèn kanggo jaman iki, manawa pratandha-pratandha kang saya ngrembaka ing saben sisih, kang neksèni yèn pungkasaning samubarang wis cedhak, ora cukup kanggo nggugah tenaga kang turu saka wong-wong kang ngakuné mangerténi kayektèn, mula pepeteng kang sapadane karo pepadhang kang wis madhangi bakal nimpa jiwa-jiwa iki. Ora ana sanadyan pepadhan alesan kanggo tumindak ora peduliné kang bakal bisa diaturaké marang Allah ing dina gedhé pangétungan pungkasan. Ora bakal ana alesan kang bisa diajukaké bab apa sebabé wong-wong mau ora urip lan lumaku lan makarya ana ing pepadhang kayektèn suci saka Sabdaning Allah, lan kanthi mangkono mbabar marang donya kang dipetengi dosa, lumantar tindak-tanduké, rasa srawungé, lan semangaté, yèn kakuwatan lan kasunyatan Injil ora bisa dibantah.” *Review and Herald*, July 21, 1896.

Mangsa panggodhoganing udan pungkasan lan panyegelan tumrap satus patang puluh papat ewu diwiwiti kanthi pangukuraning panyiraman Roh Suci, awit gandum lan suket alas wus tekan ing mangsane panèn. Udan iku ndadèkaké kalorone golongan mau tumuju marang kadewasan, banjur ing pungkasan mangsa panggodhogan iku gandum lan suket alas bakal dipisahaké, lan sawisé iku gandum bakal “sumurup lumantar pengalaman apa tegesé dadi kanca-kanca nyambut gawé bebarengan karo Gusti Allah” Sawisé iku wong-wong mau bakal “duwé kasucèn pasrah sakabèhé, kanthi gumolonging ati kabèh, tumrap paladosané Kristus, lan Gusti Allah bakal ngakoni kasunyatan iku kanthi panyiraman Rohé tanpa ukuran.”

“dina angin wetan kang atos” tekan ing tanggal 11 September 2001, lan wiwité pasulayan Habakuk ngenani pawarta tentrem lan karahayon palsu saka pawarta udan pungkasan, kang ditandhingaké karo pawarta kang mratelakaké dina piwalesing paukumané Gusti Allah. Ing wektu iku, tetuwuhan-tetuwuhan mau, gandum lan jukut ala, wiwit semi lan metokaké woh kang bakal padha katuduhaké ing pangadilan hukum Minggu kang bakal enggal teka.

“Maneh, pasemon-pasemon iki mulang manawa ora ana mangsa pacoban sawisé pangadilan. Nalika pakaryaning Injil wis rampung, sanalika banjur katindakake pamisahan antarané wong becik lan wong ala, lan nasib saben golongan tetep katetepaké ing salawas-lawasé.” Christ’s Object Lessons, 123.

Sawijining golongan sujud marang srengéngé ing Yèheskèl pasal wolu, lan golongan sijiné nampa meterai Allah ing Yèheskèl pasal sanga. Ing Lukas pasal selikur, Kristus nemtokaké sapa wong satus patang puluh papat èwu iku, lan Panjenengané ngetingalaké sawijining pratandha kang nandhani generasi pungkasan ing sajarah bumi. Panjenengané nemtokaké pratandha kang kudu diweruhi déning para Kristen supaya bisa mlayu nyingkiri karusakané Yérusalèm.

Lan manawa kowé padha weruh Yérusalèm kaubengi déning bala tentara, mula ngertia yèn karusakané wis cedhak. Mulané, wong-wong sing ana ing Yudéa muga padha mlayu menyang ing pagunungan; lan wong-wong sing ana ing tengahé kutha iku muga padha metu; lan wong-wong sing ana ing dhaérah-dhaérah aja padha mlebu menyang kana. Awit iku padha dadi dina-dina piwales, supaya sakèhé prekara kang katulis bisa kalakon. Lukas 21:20–22.

Gusti Yesus ndudukaké, “larik demi larik,” luwih akèh ciri-ciri nabi tumrap pratandha mau, awit pangandikané kacathet ora mung déning Lukas, nanging uga déning Matius lan Markus.

Lan Injil Kraton iki bakal diwartakake ing saindenging jagad dadi paseksi marang sakehe bangsa; banjur wekasan bakal teka. Mulané, manawa kowé padha weruh pangawon kang njalari kasirnan, kaya kang wis kapratelakake déning nabi Daniel, jumeneng ana ing panggonan suci, (sing sapa maca, muga mangertia:) Mangka wong-wong kang ana ing Yudéa padha mlayua menyang ing pagunungan. Matius 24:14–16.

Lan Injil iku kudu luwih dhisik diwartakake ing antarane sakèhé bangsa. Nanging manawa kowé padha digawa lan diserahaké, aja sumelang dhisik bab apa kang bakal kokucapaké, lan aja padha ngrancang sadurungé; nanging apa waé kang kaparingaké marang kowé ing wektu iku, kuwi sing kokucapna: amarga dudu kowé sing ngucap, nanging Sang Roh Suci. Saiki sadulur bakal ngulungaké saduluré marang pati, lan bapa marang anaké; lan anak-anak bakal nglawan wong tuwané, lan njalari wong tuwané dipatèni. Lan kowé bakal disengiti déning kabèh wong marga saka asmaningSun; nanging sing bakal tahan nganti wekasan, iya wong iku kang bakal kaslametaké. Nanging manawa kowé padha ndeleng pangrusuhe karusakan, kaya kang wis kasabdakaké déning Daniel nabi, ngadeg ana ing panggonan kang ora samesthiné, (sing maca, mangertia,) tumuli wong-wong kang ana ing Yudéa padha mlayua menyang pagunungan. Markus 13:10–14.

Sadurungé pitu pageblug pungkasan, yaiku kawujudan pungkasan lan sampurna saka “dina-dina piwales,” katindakake tumrap rong golongan, Injil Kraton kudu diwartakaké lan dipublikasèkaké ana ing antarané sakabèhé bangsa. Pesen Injil iku diparingaké marang para

bangsa nalika angger-angger Minggu sing bakal enggal teka ing Amerika Sarékat, nalika satus patang puluh papat èwu diangkat minangka panji. “Dina-dina piwales” iku nggambaraké mangsa Pangadilan Eksekutif marang sundel Babel, kang diwiwiti déning angger-angger Minggu ing Amerika Sarékat lan dipungkasi nalika Mikhaèl jumeneng lan mangsa kasempatan manungsa katutup, lan bebenduné Gusti Allah kawutahaké lumantar pitu pageblug pungkasan.

Mangsa wektu iku yaiku “jam” kang diidentifikasi déning Markus, lan “jam” saka “lindhu gedhé,” lan “jam” nalika sepuluh ratu sarujuk kanggo masrahaké karajané kang kapitu marang kapapusan. Nalika jiwa pungkasan wis nampani Injil kang diumumaké marang sakèhé bangsa, mangsa sih-rahmat katutup, lan bebenduning Allah katibakaké tanpa kawelasan. Mangsa iku diwiwiti nalika Injil diproklamakaké marang sakèhé bangsa nalika panji diangkat, lan dipungkasi nalika wong pungkasan nanggapi warta Injil kang diproklamakaké, diwartakaké, lan diumumaké déning panji mau. Mangsa wektu iku yaiku “dina-dina piwales.”

Ing Lukas, bab kaping selikur, Gusti Yesus nedahaké sajarah iku kanthi cetha, awit Panjenengané lagi ngenali turun-temurun pungkasan, kang ora bakal sirna sadurungé rawuhing Panjenengané kaping pindho. Panjenengané ngenali sawijining pratandha, kang digambaraké minangka pancadan nistha kang njalari kasirnan, kaya kang wis kaandika déning nabi Daniel. Pratandha iku yaiku nalika pancadan nistha kang njalari kasirnan ngadeg ana ing “panggonan suci,” lan nalika iku “ngadeg ana ing papan kang ora samesthiné,” kang uga nalika Yerusalem “kakepung déning bala tentara.”

Nalika Yerusalem dikubengi déning tentara-tentara ing taun 66 déning Cestius, wong-wong Kristen ing Yerusalem padha mlayu saka kutha iku, lan Sister White negesaké yèn ora ana siji waé wong Kristen sing mati sajrone karusakan sing pungkasané rampung ing taun 70. Cestius miwiti sawijining pengepungan, banjur mundur amarga sebab-sebab sing katingalé ora dimangertèni, lan wong-wong Kristen ing kutha iku padha mlayu selaras karo pepéling sing kagandhèng karo tandha kasebut. Ing taun 70 Titus ngrampungaké karusakan mau kanthi sapisan manèh nganakaké pengepungan. Pengepungan déning Cestius iku dadi wiwitan saka apa sing sinebut Perang Yahudi-Romawi Kapisan, lan pengepungan sarta karusakan sing katindakaké déning Titus iku dadi pungkasan saka Perang Yahudi-Romawi Kapisan.

Sakabèhé sajarah iku lumaku telung taun setengah, diwiwiti lan dipungkasi kanthi sawijining kepungan, lan wiwitané ngandhut sawijining pratandha kanggo umaté Allah. Sajarah iku diènalaké déning Kristus minangka dina-dinané piwalesing bebenduné Allah, kang dadi sawijining unsur tartamtu sing kudu Panjenengané tandhani ana ing paladosan-Nya. Dina-dina iku makili paukuman eksekutif marang sundhaling Roma kang diwiwiti nalika angger-angger Minggu sing bakal enggal rawuh, lan dipungkasi nalika mangsa sih-rahmat manungsa katutup. Ing wiwitaning paukuman eksekutif marang sundhaling Babil, wong satus patang puluh papat ewu kaangkat minangka panji, yaiku sawijining pratandha. Nalika wedhus-wedhus liyané kagungané Allah weruh pratandha iku,

wong-wong mau kudu mlayu metu saka Babil, kang karusakané dilambangaké déning karusakané Yérusalèm.

Kita badhé nglajengaken ngrembag Lukas bab kaping selikur wonten ing artikel salajengipun.